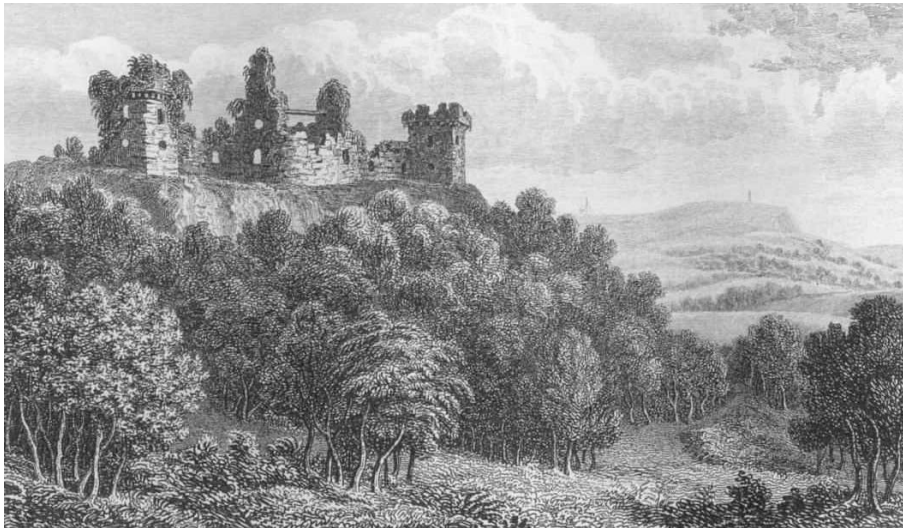

Stará pověst o Šternberku:

Lesní zámek u Brtníků

Nedaleko Brtníků leží uprostřed lesa někdejší zámek Šternberk. Před lety byl spíš ruinou, pronikajícím deštěm a sněhem vydán na pospas dokonalé zkáze. Nyní je opět částečně opraven a mnohý poutník si vyjde do tiché lesní samoty, aby se potěšil touto půvabnou idylou a vzpomněl na starou pověst, která se pojí k tomuto místu.

Ta vyprávěla, že před dávnou dobou prý stál nablízku hrad, jehož pozůstatky použil Franz Wenzel, říšský hrabě Salm-Reifferscheidt, k vybudování zámečku. Na počest jeho manželky Walburgy, za svobodna říšské hraběnky ze Šternberku, dostal zámek své jméno.

V onom hradě žil starý hradní pán Dittrich, ponurý, lidem nepřátelský muž, který nemiloval na zemi nic než svého jediného syna Golfharta, mladíka plného půvabu, mladistvé síly a hrdě se rozvíjející mužné síly.

Jednoho nevlídného podzimního dne seděl pohroužen v hlubokém zamyšlení u krbu, ve kterém praskala mohutná polena a míhavé plameny skoro strašidelně osvětlovaly vysokou starodávnou komnatu. Náhle zpozorněl, neboť ze dvora zazněl psí štěkot, hradní brána zaskřípala v pantech a dovnitř vecválal jezdec. Trvalo jen pár minut a tu se otevřely dveře místnosti. Jeho syn přestoupil práh a vlídně pozdravil svého starého otce. Na jeho tváři spočívala záře, kterou vykouzlí jen velké vnitřní štěstí, a to s úžasem zpozoroval i starý rytíř, ale po příčině nepátral. Po troše lhostejných řečí pravil: "Golfharte, ty dnes slavíš své narozeniny, umíš mistrně vládnout mečem a rozlišit od sebe právo a bezpráví. To je okamžik, kdy ti musím svěřit tajemství, které jsem v sobě dlouho držel a s nímž jsem ti nechtěl kalit šťastné mládí. Tedy věz nyní: pocházím z bohatého a váženého rodu Berků a vládl jsem dříve nad rozsáhlými pozemky, měl jsem k dispozici vojsko ozbrojenců a celý zástup vasalů byl oddán mé moci. Ty ale pomocí slibů získal můj nevlastní bratr, aby táhli proti mně, a tak jsem byl vyhnán z dědičného panského sídla a štván jako divá zvěř, až jsem konečně pronásledovatelům unikl a mohl zde v této divočině spočinout. Několik věrných sloužících mne následovalo a z trosk svého někdejšího štěstí jsem zbudoval svůj hrad, vyhýbaje se lidem, jako i oni mně. V mém srdci nežilo už nic, než láska k tobě a myšlenka na pomstu.

Dvacet let uplynulo od oné hrozné události, ale já jsem jich dobře využil. Vasalové jsou

unaveni tvrdým jhem svého nového pána a připraveni každým okamžikem je setřásti. Čekají na mé zavolání a to již zaznělo, zítra již vytáhneme, a ty s námi, svrhnout zrádce!"

Synův obličej zbledl při otcových slovech a snažně jej prosil, aby odstoupil od svého úmyslu a nevnášel válečné hrůzy do klidných údolí. "Moje přání, otče," zvolal pohnut, "nejdou tak vysoko, mně stačí tiché skromné štěstí, jaké v moci a slávě lze jen zřídka nalézt." Potom vyprávěl otcí, naslouchajícímu se zadržovanou zlobou, že se právě dnes zaslíbil milé dívce, dceři jednoho usedlíka z Brtníků. Stále výřečnější byla jeho ústa, a čím více chválil krásu a cnost půvabné panny, tím bledší byl otec třesoucí se po celém těle. Teď rozťal ubrus vejpůl a třesoucím se hlasem řekl: "Budiž tedy tak. Jdi, kam tě žene tvoje bláznovství, zavrženče!"

Tu vzkypěla horká, bouřlivá krev Berků v Golfhartovi, popadl nůž a naklonil se přes stůl, aby jej vbodl otcí do srdce. Tu náhle spatřil strnulý, skleněný pohled jinak tak milovaných očí a v duši mu vyvstala neblahost svého úmyslu. Kajícně klesl vedle otce a pokryl jeho chladnou ruku slzami a polibky! Ale ani slovo nevyšlo z otcových rtů. Tu poznal mladík, že rozčilení ho zabilo, a jako pronásledován zlým duchem prchal z místa neštěstí, ven do temné noci, kde mu bouře deštěm šlehala obličej a ohýbala silné jedle v lese jako rákosí. Prchající kroky vedly ke starému poustevníkovi a když se zde zastavil a vyznal svou vinu, táhl dále a zůstal deset let vzdálen. Když se vrátil, ležel otcův hrad v troskách a také krajina se podivně změnila. Zůstal u starého lesního mnicha, a když tento zemřel, pohřbil jej a stal se zbožným a všemi osídlenci milovaným nástupcem, až i jeho srdce našlo ve smrti vytoužený klid.

Pramen:

Ve Vlastivědě okresu Šluknov od Josefa Fiedlera z roku 1898 vypravuje národní básnířka Fanny Zekelová, učitelka ve Šluknově, podle sdělení řídicího učitele Josefa Denka ve Starých Křečanech, starou pověst o Šternberku.

Z němčiny přeložila: Jiřina Marková

Obrázek pouze ilustrační